

การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในกลุ่มไร่เชิงพัฒนา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษา นครปฐม เขต 2

The Development of English Speaking of Communication for the Primary 5
Students in School of Raikhing Pattana Group Under Primary
Educational Service Area 2

บัวศรี อุบลศิลป์*ธนาตล สมบูรณ์*วีระ วงศ์สรรค์*

Buasri Ubonsilps* Tanadol Somboon*Weera Wongsan*

Master of Education Curriculum and Instruction Faculty of Education,

Bangkokthonburi University*

Email: buasri.u@gmail.com

Received: 04/08/2022, Revised: 06/09/2022, Accepted: 12/09/2022

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อหาดัชนีประสิทธิผล ของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 3) เพื่อศึกษา ความก้าวหน้าด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยแบบ ฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้จากแบบฝึกเสริมทักษะการ พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 5) เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้จากแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับการ จัดการเรียนรู้แบบปกติ

การวิจัยได้ดำเนินการวิจัยแบบกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่เชิง (สุนทรอุทิศ) อำเภอสสามพราน จังหวัดนครปฐม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดัชนีประสิทธิผล และ t-test ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 81.10/84.50 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 2) ผลการ หาค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 81.70 3) ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ ได้รับการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า

การจัดการเรียนการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 5) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจมากกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

คำสำคัญ: แบบฝึกเสริมทักษะ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนพัฒนา

Abstract

The objectives of this research were: 1) To develop an English-speaking-communicative skill-reinforcement exercise for grade 5 students to be effective according to the 80/80 criteria; 2) To study the effectiveness index of learning management with English-speaking-communicative skill-reinforcement exercise for grade 5 students; 3) To study of ability to speak english for communication of progress among grade 5 students after studying with the english-speaking skills reinforcement exercise; 4) To compare academic achievement after learning with english-speaking-communicative skill-reinforcement exercise for grade 5 students process and 5) To compare the satisfaction of Grade 5 students with normal learning.

This research is quasi-experimental research. The population consists of Prathomsuksa 5 students in 11 schools under the Nakhon Pathom Primary Educational Service Area Office 2 (Rai Khing Phatthana Group) in the second semester of the academic year 2021, totaling 11 schools. The sample group used a simple random sampling method, namely Prathomsuksa 5 students. Wat Rai Khing School (Soonthorn Uthit), 3 classrooms, total 120 students. The tools used for collecting research data consisted of 1) a practice form for enhancing English speaking skills for communication; 2) a learning management plan; 3) English Speaking Assessment for Communication; 4) an achievement test and 5) a student satisfaction assessment form. The statistics used in the data analysis were percentage, mean, standard deviation, E.I. and t-test.

The results of the research showed that 1) English for Communication Skills Exercises E1/E2 efficiency is 81.10/84.50. meet the specified criteria 80/80 2) The result of finding the index of effectiveness of the English-Speaking Skills for Communication Practice for Grade 5 students was 81.70. The communication of Prathomsuksa 5 students after studying with the English for Communication Skills Exercises was significantly higher than the students who received normal learning at the .05 level. With the practice of English-speaking skills for communication for grade 5 students, their learning achievements were higher than that of normal learning management. The statistical significance at the .05 level. 5) Grade 5 students who studied with English for Communication Skills for Grade 5 students were more satisfied with learning management. Normal

Keywords: Skill enhancement exercises speaking English for communication. Grade 5 students at Rai Khing Phatthana School Group

บทนำ

สถานการณ์โลกยุคโลกาภิวัตน์ได้เชื่อมทุกประเทศให้กลายเป็นสมาคมโลก ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้วัฒนธรรมสังคม และเศรษฐกิจที่เปิดเสรีมากขึ้น ส่งผลให้เกิดการตื่นตัวในการพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศหลากหลายภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาเกาหลีภาษาญี่ปุ่น แต่ภาษาอังกฤษยังคงเป็นที่ยอมรับและใช้เป็นภาษากลางของโลก เป็นภาษากลางของมนุษยชาติ เป็นภาษาที่มนุษยชนโลกใช้ติดต่อกันเป็นหลัก ไม่ว่าแต่ละคนจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อต้องติดต่อกับคนอื่นที่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรมกันทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักอยู่แล้ว เพื่อดำเนินกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ทั้งในด้านการศึกษา การทำธุรกิจ การลงทุน การท่องเที่ยว รวมไปถึงการใช้ชีวิตประจำวัน ทั้งยังเป็นภาษาที่ใช้ในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศอีกด้วย (ณภัทร วุฒิวงศา. 2557 : 89-97)

ด้วยเหตุนี้ทุกคนทุกชาติทุกภาษาจึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองรองลงมาจากภาษาประจำชาติ เป็นแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ ตั้งแต่ปฐมวัยไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิต โดยเฉพาะในอนาคตข้างหน้า อาเซียนได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็น “working language” เราจึงต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ตามความหมายของถ้อยคำว่าเป็น “ภาษาทำงาน” ของทุกคนในอาเซียน ทุกคนที่ทำงานเกี่ยวกับอาเซียน ทำงานในอาเซียน ทำงานร่วมกับเพื่อนอาเซียน มีเครือข่ายประชาสังคมอาเซียน แสวงหาโอกาสทางการศึกษาในอาเซียน มีเพื่อนในอาเซียน และเดินทางท่องเที่ยวในอาเซียน ทุกคนต้องเรียนรู้ และใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ทั้งสิ้น ตั้งแต่นายกรัฐมนตรีไปจนถึงชาวบ้านทั่วไป นักเรียน นักศึกษา เด็กและเยาวชน ฯลฯ ส่งผลให้การกำหนดนโยบายยุทธศาสตร์ประเทศไทย จึงไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงการเผชิญความเปลี่ยนแปลงในรูปแบบต่าง ๆ ต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงรอบด้านและดำเนินไปตามครรลองของระเบียบสังคมใหม่ การสร้างความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย คือ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการจะได้มาซึ่งทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพนั้น ต้องจัดการศึกษาให้ทันสถานการณ์โลกที่เต็มไปด้วยความรู้และข้อมูลที่เพิ่มขึ้น ต้องพัฒนาการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสรับรู้ข้อมูล คิดแก้ปัญหา วิเคราะห์ สังเคราะห์ ความรู้และก้าวทันต่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ประเทศไทยจัดกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยอิงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษจัดอยู่ในหมวดของวิชาต่างประเทศที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน จึงไม่เพียงแต่สร้างความแข็งแกร่งในการใช้ภาษาต่างประเทศเท่านั้น หากยังมุ่งให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ จึงกำหนดให้โรงเรียนจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาของตนเอง ให้สอดคล้องกับสภาพโรงเรียน ความต้องการของท้องถิ่นและทันต่อยุคการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ภาษาอังกฤษเป็นสาระหนึ่งที่โรงเรียนต้องจัดให้กับนักเรียนทุกระดับชั้น เนื่องจากเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารและการเรียนรู้ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยสาระการเรียนรู้สำคัญ 4 สาระ คือ 1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2) ภาษาและวัฒนธรรม 3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และ 4) ภาษากับความสัมพันธ์ชุมชนโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) โดยเฉพาะสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ถึงการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2537 : 167) เช่นเดียวกับยูอาร์ (Ur : 1998) กล่าวว่าทักษะการพูดเป็นทักษะสำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่า

ผู้พูดมีความรู้ทางภาษาและช่วยให้ผู้เรียนเรียนทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด สำหรับประเทศไทยวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนแทบไม่มีโอกาสได้พูดหรือใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น จากรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O Net) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2563 ฉบับที่ 5 – ค่าสถิติแยกตามสาระการเรียนรู้ สำหรับโรงเรียนวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ) จังหวัดนครปฐม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน วิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ค่าสถิติจำแนกตามลำดับในสาระภาษาเพื่อการสื่อสาร มีคะแนนเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 46.70 มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดเป้าหมายไว้ และหากมองถึงทักษะการพูด ฟัง อ่าน เขียน นั้นพบว่า นักเรียนยังไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจและถูกต้องได้ สาเหตุมาจากนักเรียนไม่รู้คำศัพท์ ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ และได้รับการฝึกไม่เพียงพอ ทำให้ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอน เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวให้นักเรียนได้มีทักษะการสื่อสาร มีความรู้มากขึ้นและเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ผู้วิจัยจึงศึกษาสื่อต่าง ๆ และสนใจแบบฝึกทักษะ แบบฝึกทักษะ คือ สื่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อพัฒนาทักษะและความรู้ต่าง ๆ จนเกิดความชำนาญ และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง (สมพร ดอยยี่ปี, 2554: 32) และแบบฝึกเสริมทักษะยังช่วยให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหาได้คงทน มีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน สามารถนำมาแก้ปัญหาเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่มได้ดี ทำให้ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าของตน เป็นเครื่องมือที่ครูผู้สอนใช้ประเมินผลการเรียนรู้ได้อย่างที่นักเรียนเข้าใจมากน้อยเพียงใด (อุษณีย์ เสือจันทร์, 2553: 17-18)

ผู้วิจัยจึงพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ) ขึ้น เพื่อนำใช้ในการจัดการเรียนการสอน พัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียน โดยเน้นการผสมผสานฝึกทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน และให้ความสำคัญกับการฝึกบ่อย ๆ ซ้ำ ย้ำ ทวน ทำให้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของนักเรียน พร้อมทั้งเสริมด้วยการจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนรู้และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และความรอบรู้ที่พึ่งตนเองได้ (Learner - Independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) (กรมวิชาการ, 2544) อันนำไปสู่การใช้ภาษาให้ถูกต้อง คล่องแคล่ว และเหมาะสม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
3. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้จากแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
5. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้จากแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

สมมติฐานของการวิจัย

1. แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าไม่น้อยกว่า 0.5
3. นักเรียนมีความก้าวหน้าด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าร้อยละ 50
4. นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการจัดการเรียนรู้อย่างปกติ
5. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจมากกว่าการจัดการเรียนรู้อย่างปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนพัฒนา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครปฐม เขต 2 จำนวน 11 โรงเรียน ประกอบด้วย 1) โรงเรียนวัดดอนหวาย 2) โรงเรียนคลองบางกระทึก 3) โรงเรียนบ้านหอมเกร็ด 4) โรงเรียนวัดหอมเกร็ดบ้านบางเตย 6) โรงเรียนวัดทรงคนอง 7) โรงเรียนวัดท่าพุท 8) โรงเรียนบ้านเพลิ้น วัฒนา 9) โรงเรียนบ้านกระทุ่มล้ม 10) โรงเรียนวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ) และ 11) โรงเรียนบ้านท่าตลาด มีนักเรียนทั้งหมด จำนวน 795 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2564 ในกลุ่มโรงเรียนโรงเรียนพัฒนา อ.สามพราน จ.นครปฐม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครปฐม เขต 2 ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) มาจำนวน 1 โรงเรียน แล้วทำการสุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมา 3 ห้องเรียน จากห้องเรียนที่คณะครูที่มีความรู้ความสามารถเท่า ๆ กัน ห้องเรียนละ 40 คน รวมจำนวนนักเรียนที่เข้าร่วมการทดลองมีทั้งหมดจำนวน 120 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา คือ

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอน ซึ่งมี 2 รูปแบบ คือ

- 1) การจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- 2) การจัดการเรียนรู้อย่างปกติ

2.2 ตัวแปรตาม

- 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

- 2) ดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- 3) ความก้าวหน้าด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- 4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- 5) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติจัดการเรียนรู้แบบปกติ

3. ด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษา เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนพัฒนา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครปฐม เขต 2 จากการนำเนื้อหาหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยครอบคลุมมาตรฐานและตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 Comparing Animals	จำนวน 3 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 Feelings	จำนวน 3 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 Countries and Food	จำนวน 3 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 Begin Healthy	จำนวน 3 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 My Future	จำนวน 3 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง

4. ด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จัดการเรียนการสอนจำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 คาบเรียน หรือ 15 ชั่วโมง ซึ่งรวมเวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ 4 อย่าง ดังนี้

- 1) แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- 2) แผนการจัดการเรียนรู้
- 3) แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 5) แบบประเมินความพึงพอใจ

2. การตรวจสอบเครื่องมือ

1) แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

- 1.1) วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC
- 1.2) ทดลองใช้กับกลุ่มทดลองของการวิจัย
- 1.3) วิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพ E1/E2

2) แผนการจัดการเรียนการสอน

- 2.1) วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC
- 2.2) ทดลองใช้กับกลุ่มทดลองของการวิจัย

3) แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

- 3.1) วิเคราะห์ค่าดัชนี ความสอดคล้อง IOC
- 3.2) ทดลองใช้กับกลุ่มทดลองของการวิจัย
- 3.3) วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 4.1) วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC
- 4.2) ทดลองใช้กับกลุ่มทดลองของการวิจัย
- 4.3) วิเคราะห์ค่าความยากง่าย
- 4.4) วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก
- 4.5) วิเคราะห์ค่า KR-20

5) แบบประเมินความพึงพอใจ

- 4.1) วิเคราะห์ค่าดัชนี ความสอดคล้อง IOC
- 4.2) ทดลองใช้กับกลุ่มทดลองของการวิจัย
- 4.3) วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือไปเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวางแผนและปฏิบัติ ดังนี้

1) ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ) มีขั้นตอนการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

2) ผู้วิจัยขอรับหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครในการทำวิจัย ครั้งนี้เพื่อส่งหนังสือขออนุญาตไปยังโรงเรียนวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ) ขอความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

3) เมื่อได้รับการอนุญาตจากผู้บริหาร ผู้วิจัยจึงทำการทดลองเรียน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมระยะเวลา 15 ชั่วโมง และการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.1) ชี้แจงวัตถุประสงค์ให้กลุ่มตัวอย่างทราบถึงวิธีการเรียนและข้อตกลงต่าง ๆ ในการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และแจกคู่มือการใช้งานแบบฝึกเสริมทักษะฯ

3.2) ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนเพื่อทดสอบพื้นฐานความรู้ของนักเรียน จำนวน

25 ข้อ

3.3) ให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และกลุ่มการจัดการเรียนรู้แบบปกติตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น

3.4) ในระหว่างการทดลองมีการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3.5) ให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ และนำผลไปวิเคราะห์ทางสถิติ

3.6) ให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบประเมินความพึงพอใจ และนำผลไปวิเคราะห์ทางสถิติ

4. การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1) หาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

(1) ใช้สูตร $E1/E2$

(2) เทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด คือ แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 80/80 ถ้าผลการประเมินเท่ากับหรือมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แสดงว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

2) หาค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

(1) ใช้สูตร $E.I. \times 100$

(2) เทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิผลร้อยละ 80 ถ้าผลการประเมินเท่ากับหรือมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แสดงว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

3) หาค่าความก้าวหน้าด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

(1) ใช้สูตร $E.I. \times 100$

(2) เทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิผลร้อยละ 50 ถ้าผลการประเมินเท่ากับหรือมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แสดงว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

4) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้จากแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

(1) โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test)

(2) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) เปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้จากแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

- (1) โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- (2) เปรียบเทียบเกณฑ์การประเมินในการแปลผลระดับความพึงพอใจ
 - ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
 - ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
 - ค่าเฉลี่ย 2.50-3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
 - ค่าเฉลี่ย 1.51- 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
 - ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด
- (3) ทดสอบค่าที (t-test) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปและอภิปรายผล

1. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้คำศัพท์ในชีวิตประจำวันสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ) สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1) การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า คะแนนระหว่างการทดลองโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 81.10 (E1) และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภายหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 84.50 (E2) ดังนั้น การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 81.10/84.50 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการทดลองภาคสนาม (Field Tryout) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา 5 โรงเรียนวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ) จำนวน 40 คน ตามเกณฑ์ 80/80

จำนวนนักเรียน (n) (คน)	Pretest (25 คะแนน)	คะแนนระหว่างการทดลองโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (E ₁)						Posttest (E ₂) (25 คะแนน)
		5	5	5	5	5	25 คะแนน	
40	446	166	162	164	162	157	811	845
ร้อยละ	44.60	83.00	81.00	82.00	81.00	78.50	81.10	84.50
ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ (E ₁ /E ₂)								81.10/84.50

2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับร้อยละ 0.8170 (E.I.) แสดงว่าแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ

สื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถพัฒนาความก้าวหน้าทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ ร้อยละ 81.70 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากกลุ่มทดลอง จำนวน 40 คน

จำนวนนักเรียน (n)	คะแนนเต็ม (m)	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.)
		ระหว่างเรียน (P ₁)	หลังเรียน (P ₂)	
40	25	448	899	0.8170
ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.*100)				81.70

3) ค่าความก้าวหน้าด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร้อยละ 57.28 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงความก้าวหน้าด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลอง จำนวน 40 คน หลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

จำนวน นักเรียน (n) (คน)	คะแนน เต็ม (m)	คะแนนความก้าวหน้าด้านความสามารถการพูด ภาษาอังกฤษ			ค่าความก้าวหน้า (Effectiveness Index : E.I.)
		ก่อนเรียน (P ₁)	ระหว่างเรียน	หลังเรียน (P ₂)	
40	2,000	1,396	1,455	1,742	0.5728
ค่าความก้าวหน้าด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ (E.I.*100)					57.28

4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลอง จำนวน 40 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 40 คน

กลุ่มตัวอย่าง	การจัดการเรียนรู้	n	$\bar{x}$	S.D.	t-test*	Sig.
กลุ่มทดลอง	แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	40	22.475	.9604	13.849	.000
กลุ่มควบคุม	การเรียนรู้แบบปกติ	40	16.525	2.5418		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีความพึงพอใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลอง จำนวน 40 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 40 คน

รายการ	กลุ่มทดลอง (n=40)		กลุ่มควบคุม (n=40)		t-test*	Sig.
	แบบฝึกเสริมทักษะ		การเรียนรู้ปกติ			
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้	4.80	0.16	3.68	0.36	17.508	.000
ด้านการเรียนการสอน	4.93	0.15	3.53	0.39	21.249	.000
ด้านสื่อ/นวัตกรรมการสอน	4.91	0.14	3.61	0.30	24.867	.000
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.81	0.25	3.52	0.26	23.103	.000
รวม	4.893	0.117	3.578	0.162	40.807	.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. อภิปรายผล

1) แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 81.10/84.50 เป็นสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 เนื่องจากแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า ทฤษฎี หลักสูตร งานวิจัยเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เอกสารการจัดทำแบบฝึกเสริมทักษะ เอกสารการสอนซึ่งจะมีกรอบเนื้อหาสาระ วัตถุประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และมีการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียน เช่น ความสนใจ ความถนัด ความชอบของผู้เรียน เพื่อนำมาออกแบบแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อให้มีความเหมาะสม ตรงตามหลักสูตร วัตถุประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และความสนใจ ความถนัด ความชอบของผู้เรียน โดยมีเนื้อหาที่ไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไปเหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน มีกิจกรรมที่หลากหลาย ได้รับความสนใจ มีภาพประกอบสีสันที่ดึงดูด ทำให้ไม่เบื่อหน่าย และส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ มีส่วนร่วมในการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งแบบฝึกเสริมทักษะได้ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญและยังผ่านการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพ ปรับปรุงและแก้ไขให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้จริง ดังนั้นจึงเป็นแบบฝึกเสริมทักษะที่เหมาะสมสำหรับนำไปให้นักเรียนฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับซีลส์แกลสโกว (Seeds and Glasgow, 1990: 4 อ้างถึงใน ชายุดา จันทะปิตดา, 2556: 207) ได้เสนอว่า ในการออกแบบการสอนควรคำนึงถึงส่วนประกอบที่สำคัญ ได้แก่ 1) เนื้อหาที่คัดเลือกมาต้องอิงจุดประสงค์รายวิชา 2) กลวิธีที่ใช้ในการสอนต้องอิงทฤษฎีและผลงานทางการวิจัยที่ได้มีผู้ทำไว้ 3) การวัดผลต้องอิงพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ และ 4) รู้จักนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพอย่างคุ้มค่า และสอดคล้องกับ ADDIE Model (Morrison, 2010) มี 5 ขั้นตอน คือ การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น การออกแบบ การพัฒนาการนำไปใช้ และการประเมินผล

2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.8170 (E.I.) ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 80 แสดงว่าแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถพัฒนาความก้าวหน้าทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 81.70 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวราพรรณ จิตรัมย์ (2559: 688) ได้ทำวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนรู้เทคนิค CLT พบว่า ประสิทธิภาพของการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนรู้เทคนิค CLT มีค่าเท่ากับ 0.5824 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้อย่างน้อยเท่ากับ 0.5824 หรือคิดเป็นร้อยละ 58.24

3) ค่าความก้าวหน้าด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เท่ากับ 0.5728 (E.I.) ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 50 แสดงว่าแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถพัฒนาความก้าวหน้าด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ร้อยละ 57.28 เนื่องมาจากนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ฝึกปฏิบัติ มีการทบทวน และมีการพูดคุยสนทนาอย่างสม่ำเสมอ พัฒนาจนมีความรู้แน่น ย้ำ มีความกล้า มีความมั่นใจที่จะสื่อสาร และสามารถนำไปใช้เพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ จึงทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของรงค์เทพ ลิ้มมณี (2563: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกมเพื่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับสุรพงษ์ คงสัตย์ และคณะ (2562: 348) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตก่อนและหลังการทดลอง พบว่า หลังการทดลองนิสิตสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้งนี้เนื่องมาจากการเรียนแล้วเข้าใจ ซึ่งก่อนหน้านี้เมื่อนักเรียนมีความไม่เข้าใจในภาษาอังกฤษก็อาจจะไม่กล้าถาม ไม่กล้าพูด แต่เมื่อครูจัดสภาพแวดล้อมให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่น เป็นมิตร สามารถพูดคุยเรื่องต่าง ๆ ได้ นักเรียนจะกล้าพูด กล้าถามมากขึ้น มีการพูดคุย แนะนำกันทั้งครู เพื่อนในห้องเรียนและตัวนักเรียนอย่างเป็นกันเอง เกิดความสบายใจ นักเรียนสามารถเปิดรับข้อมูล ความรู้ต่าง ๆ ได้ไม่ใช่แค่การจำ แต่เป็นการเข้าใจ รวมถึงการฝึกปฏิบัติ ภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ จึงเกิดเป็นประสบการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของภัทรภร บุญศรี (2562: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองพบว่าหลังการทดลองนักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของวราพรรณ จิตรัมย์ (2559: 688) ได้ทำวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนรู้เทคนิค CLT พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการเรียนด้วยชุดกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนรู้เทคนิค CLT มีค่าเท่ากับ 0.5824 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางพัฒนาการเรียนรู้อย่างน้อย 0.5824 คิดเป็นร้อยละ 58.24 และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุสิทธิ์ สุ่มมาตย์ จิระพร ชะโน และทิพาพร สุจารี (2558: 197) ได้ทำวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา พบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีความพึงพอใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.893 (S.D. = 0.338) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน เรียงจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยพบว่า 1) ด้านการเรียนการสอน 2) ด้านสื่อ/นวัตกรรมการสอน 3) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ และ 4) ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ตามลำดับ ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มควบคุมมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบปกติ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน เรียงจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยพบว่า 1) ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด 2) ด้านสื่อ/นวัตกรรมการสอน 3) ด้านการเรียนการสอน และ 4) ด้านประโยชน์ที่ได้รับตามลำดับสาเหตุที่ผลเป็นดังกล่าวน่าจะเนื่องมาจาก

5.1) การจัดการเรียนการสอนของครู ครูมีกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความหลากหลายและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา เพราะมีการศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎี หลักการ หลักสูตรแกนกลาง หลักสูตรสถานศึกษา ความชอบ ความถนัด ความสนใจของผู้เรียน ก่อนที่จะจัดทำแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 รวมถึงระยะเวลาสอนเหมาะกับเนื้อหา และการสอนยังเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็น ฝึกปฏิบัติ แก้ปัญหาต่าง ๆ ทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น ซึ่งในการสอนแต่ละครั้งจะมีการบอกวัตถุประสงค์ ตัวชี้วัด ก่อนเสมอก่อนเรียน และมีการฝึกปฏิบัติระหว่างเรียนภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งที่นักเรียนสามารถเข้าถึงเข้าใจได้ ซึ่งมีทั้งการปฏิบัติเดี่ยว คู่ และเป็นกลุ่ม แล้วจึงมาประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับสุมิตร อังวัฒนากุล (2537) และ วรียา สุริยพันธ์ (2544) กล่าวว่าในการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุดนับเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสาร ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของสังคมนอกจากนี้ยังเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและช่วยเสริมแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนด้วย

5.2) ด้านสื่อ/นวัตกรรมการสอนที่ครูนำมามีความสอดคล้องกับเนื้อหา ผู้วิจัยได้คัดเลือกเรื่องที่น่าสนใจให้นักเรียนมาสร้างเป็นแบบฝึก เมื่อนักเรียนอ่านเนื้อเรื่องทำให้เข้าใจเพราะมีความรู้เดิมในเรื่องนั้น ๆ ส่งผลให้นักเรียนทำภาระงานได้สำเร็จ อีกทั้งแบบฝึกมีขนาดของตัวอักษร รูปภาพประกอบเนื้อหาที่ส่วนมาก

สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจต่อบทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ Brinton และคณะ (1989) ที่กล่าวว่ารูปแบบของบทเรียนที่น่าสนใจ รูปภาพประกอบเหมาะสมกับเนื้อหา จะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจและยังช่วยให้นักเรียนเข้าใจข้อความได้ง่ายขึ้น

5.3) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ หลังจากนักเรียนได้เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการสื่อสารแล้วทำให้มีความรู้ มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ดีขึ้นสามารถนำความรู้จากบทเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงขึ้น ส่งผลทำให้เกิดความสนใจอยากเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น เชื่อกันว่าตนเองทำได้ ซึ่งสอดคล้องกับวิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545: 131) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกดังนี้ 1) ทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น 2) ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน 3) ครูได้แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อช่วยในการพัฒนานักเรียนได้ดีที่สุดตามความสามารถของตนเอง 4) ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลงานของตนเองได้ 5) ฝึกให้นักเรียนได้ทำงานด้วยตนเอง 6) ฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย 7) คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะของตนเองโดยไม่ได้นั่งถึงเวลาหรือความกดดันอื่นๆ

5.4) ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ เป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถส่งเสริมการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งตั้งแต่ขั้นตอนการออกแบบแบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความสนใจ ความชอบ ความถนัดของผู้เรียนก่อนจัดทำแบบฝึกเสริมทักษะ ทำให้เรื่องตรงกับความต้องการของนักเรียน ครูจัดบรรยากาศของการเรียนให้มีการฝึกปฏิบัติ เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมนักเรียนทำกิจกรรมได้อย่างอิสระ โดยครูจะเป็นผู้คอยชี้แนะให้คำแนะนำ ทำให้นักเรียนไม่กดดัน ไม่กลัว สนใจเรียนรู้ กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก เมื่อทำถูกหรือทำดีแล้วครูก็มีการยกย่องชมเชยกับผลงานหรือความสำเร็จ ถ้าหากทำไม่ถูกครูจะให้คำแนะนำ ชี้แนะเรียนรู้ผลที่เกิดจากการทำสิ่งนั้น ๆ ทั้งนี้ครูยังจัดห้องเรียนให้มีบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน บรรยากาศถ่ายเท สื่อวัสดุอุปกรณ์มีความเหมาะสม เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับจิรายุทธิ์ อ่อนศรี (2565: 1) กล่าวว่า การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพนั้นเกิดจากการเรียนรู้ที่ครบวงจร ซึ่งได้แก่การให้ผู้เรียนเลือกเรื่องที่จะเรียนและวิธีการเรียน จากนั้นจึงลงมือปฏิบัติตามที่ได้คิดไว้โดยการเรียนรู้ร่วมกับกลุ่ม แล้วสรุปความรู้ด้วยตนเองนอกจากนี้ ประสิทธิภาพของการเรียนรู้ยังเกิดจากการสนับสนุนจากปัจจัยเอื้อสามประการ คือ 1) การเรียนรู้สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของวัยหรือพัฒนาการ ได้แก่ การเรียนรู้โดยการเคลื่อนไหวและการกระทำ 2) บรรยากาศที่สนับสนุนการเรียนรู้ที่สร้างความรู้สึกรู้สึกมีความสุข ผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด ปลอดภัยและได้รับการยอมรับจากกลุ่ม 3) การดูแลสนับสนุนและอำนวยความสะดวกของครูในการจัดกิจกรรมให้เด็กได้สร้างความรู้ผ่านการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน กับครู และสิ่งแวดล้อม ดังนั้น การจัดบรรยากาศที่เหมาะสมจะส่งผลต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ของเด็ก เพราะการเรียนท่ามกลางบรรยากาศที่มีความสุข ผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกรู้สึกผ่อนคลายไม่กดดัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายและมีประสิทธิภาพ

บทสรุป

จากผลการวิจัยเรื่องนี้ พบว่า การพัฒนาและนำแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นสื่อการเรียนรู้อย่างหนึ่ง มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้กับกลุ่มตัวอย่างทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แสดงว่าสามารถพัฒนาทักษะ

การสื่อสารภาษาอังกฤษได้ และกลุ่มตัวอย่างยังมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน และหากจะให้ได้ผลที่มีความมั่นคง กลุ่มตัวอย่างต้องมีการฝึกทักษะภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ และหาความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มเติมเรื่อย ๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลายก็เป็นอีกหนทางหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้กลุ่มตัวอย่างประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ.(2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน.พุทธศักราช 2551.**
กรมวิชาการ. (2544). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์
- จิรายุทธิ์ อ่อนศรี. 1 มีนาคม 2562. **บทบาทครูในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้** (ออนไลน์).
เข้าถึงจาก: <https://shorturl.asia/RcOa3>
- ชายุดา จันทะปิตตา. (2556). **การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนบัวหลวงวิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์.**
วารสารวิชาการ Verdian E-Journal. 6(2): 206.
- ณภัทร วุฒิวงศา. (2557) **กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ.** วารสาร
การจูงใจในการศึกษาภาษาอังกฤษการศึกษาและการสอนภาษานักบริหารปีที่ 3-4.
34(1): 89-97.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). **การวิจัยเบื้องต้น.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สุวิริยาสาน.
- ปราณี มีหาญพงษ์ และกรรณิการ์ ฉัตรดอกไม้ไพร. (2561). **การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
วิจัยทางการแพทย์.** วารสารพยาบาลทหารบก. 19(1): 13.
- ภัทรพร บุญศรี. (2562). **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการ
สนทนาภาษาอังกฤษ.** มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- รงค์เทพ ลิ้มมณี. (2563). **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกมเพื่อการเรียนรู้.**
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ปทุมธานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต.
- วราพรรณ จิตรัมย์. (2559). **ผลการใช้ชุดฝึกกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนรู้เทคนิค CLT.** การประชุมวิชาการและ
เสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 3 ก้าวสู่ศวรรษที่ 2: บูรณาการงานวิจัย ใช้องค์ความรู้
สู่ความยั่งยืน (น. 688). นครราชสีมา: วิทยาลัยนครราชสีมา.
- วริยา สุริยันต์ยงค์. (2544). **การพัฒนาชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนในการสอนเสริม
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.** วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต. (เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา) สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2545). **เอกสารประกอบการสอนวิชา 0506703 พัฒนาการเรียนการสอน.**
มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศุสิทธิ์ สุ่มมาตย์, จิราพร ชะโน และทิพาพร สุจารี. (2558). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการพูด**

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา. วารสารมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสารคาม. 34(1): 197

สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
สุรพงษ์ คงสัตย์, พระสิทธิศักดิ์ ธรรมทายาท (พรมสิทธิ์), ยุทธนา พูนเกิดมะเร็ง, ประพันธ์ นิกกระโทก
และ จำนงค์ ปุฒาลา (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
โดยไขบทผลการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนิสิตชั้นปีที่ 1. Journal of Buddhist
Education and Research. 5(2): 348.

สมพร ตอยยี่ปี. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์เทเรซา หนองจอก กรุงเทพมหานคร.

สารนิพนธ์ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อุษณีย์ เสือจันทร์. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง วิธีเรียง
สับเปลี่ยนและวิธีจัดหมู่ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา (วิจัยและพัฒนาการศึกษา),
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

Brinton, D., Snow, M., and Wesche, M. (1989). Content-based second language
instruction. New York: Newbury House.

Morrison, Gary R.. (2010). Designing Effective Instruction. 6th Edition. New York: John Wiley
& Sons, 2010.

Ur, P. (1998). A Course in Language Teaching. Cambridge University Press.

Valette, Rebecca. M. (1967). Modern Language Testing. 2nd ed. New York: Harcourt
Barce Jovanovich.